

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

**FATA CU SOȚUL
ÎNCHIPUIT**

Traducere din limba engleză
CORINA NICOLAE

LITERA
București

Capitolul 1

Insula Manhattan
Iunie 1779

Îl durea capul.

Corecție, îl durea capul foarte tare.

Cu toate acestea, era greu de spus ce fel de durere era. *Putea* foarte bine să fi fost lovit în cap cu o ghiulea. Părea plauzibil, având în vedere locul unde se afla acum în New York (sau era în Connecticut?) și ocupația curentă de căpitan în Armata Majestății Sale.

Era război, în cazul în care nu observase careva.

Dar durerea aceasta în mod particular – cea pe care o simțea ca și cum cineva îi lovea capul cu un tun (nu cu o ghiulea, atenție, ci direct cu tunul) – părea să arate că fusese atacat cu un instrument mai neascuțit decât un glonț.

Poate o nicovală. Aruncată de la o fereastră de la etajul al doilea.

Dar, dacă cineva voia să vadă partea bună a lucrurilor, o durere ca aceasta arăta că nu era mort, ceea ce era o soartă plauzibilă, având în vedere toate datele care îl făcuseră să creadă că poate fusese împușcat.

Războiul despre care amintise... oamenii chiar mureau.

Cu o regularitate alarmantă.

Deci nu era mort. Asta era bine. Dar nici nu era sigur unde se afla cu certitudine. Următorul pas evident era să deschidă ochii,

dar avea pleoapele suficient de străvezii pentru a-și da seama că era mijlocul zilei, și, deși îi plăcea să vadă partea metaforică plăcută a lucrurilor, era aproape sigur că adevărul era că orbise.

Așa că își ținu ochii închiși.

Dar ascultă.

Nu era singur. Nu putea să înțeleagă ce se vorbea, dar un zumzet ușor de cuvinte și de activitate umplea aerul. Oamenii se mișcau în jur, punând obiecte pe masă, poate trăgând un scaun pe podea.

Cineva gemea de durere.

Majoritatea vocilor erau de bărbați, dar era cel puțin o femeie în apropiere. Era suficient de aproape încât să îi poată auzi respirația. Făcea puțin zgomot în timp ce își vedea de treabă, treabă care, își dădu el seama destul de repede, presupunea să-l învelească și să-i atingă fruntea cu palma.

Îi plăceau aceste zgomote ușoare, micile mormăieli și suspinele de care probabil ea nici nu era conștientă. Și mirosea frumos, un pic a lămâi, un pic a săpun.

Și un pic a muncă grea.

Știa mirosul acela. Îl avusese și el, deși de obicei dura foarte puțin, înainte de a se transforma într-o duhoare în toată regula.

Cu toate astea, la ea era mult mai plăcut. Poate un pic pământos. Și se întrebă cine era de avea grijă de el cu atâta zel.

– Cum se simte astăzi?

Edward înțepeni. Vocea aceasta de bărbat era nouă, și nu era sigur că voia să știe careva că se trezise.

Deși nu era sigur de ce simțea această ezitare.

– La fel, veni răspunsul femeii.

– Sunt îngrijorat. Dacă nu se trezește curând...

– Știu, spuse femeia.

În voce i se simți o urmă de nervozitate, care îl făcu pe Edward curios.

– Ai reușit să-l faci să mănânce supă?

– Doar câteva linguri. Mi-a fost teamă că se va îneca dacă încercam mai mult.

Bărbatul scoase un sunet vag de aprobare.

– Amintește-mi, de când este așa?

– De o săptămână, domnule. Patru zile înainte de a veni eu și trei după.

O săptămână. Edward se gândi la asta. O săptămână însemna că trebuia să fie... Martie? Aprilie?

Nu, poate era doar februarie. Și probabil că era în New York, nu în Connecticut.

Dar asta tot nu explica de ce îl durea capul atât de al naibii de tare. Clar fusese implicat într-un fel de accident. Sau fusese atacat?

– Nu a avut loc nici o schimbare? întrebă bărbatul, chiar dacă femeia tocmai spusese asta.

Dar probabil ea avea mult mai multă răbdare decât Edward, pentru că răspunse încet, cu voce clară:

– Nu, domnule. Nici una.

Bărbatul scoase un sunet care nu era chiar un mârâit. Lui Edward îi fu imposibil să-l interpreteze.

– Er... Femeia își dresе vocea. Aveți vreo veste de la fratele meu? Fratele ei? Cine era fratele ei?

– Mă tem că nu, doamnă Rokesby.

„Doamna Rokesby?”

– Au trecut aproape trei luni, spuse ea încet.

„Doamna Rokesby?” Edward chiar voia să revină la punctul acela. Din câte știa el, era un singur Rokesby în America de Nord, iar acela era el. Deci dacă ea era doamna Rokesby...

– Cred, spuse vocea de bărbat, că energia dumneavoastră ar fi mult mai util folosită având grijă de soțul dumneavoastră.

„Soț?”

– Vă asigur, spuse ea, și el simți din nou acea nervozitate, că am avut grijă de el cu foarte multă dăruire.

Soț? Credeau că el este soțul ei? Era însurat? Nu putea fi însurat. Cum putea fi căsătorit și să nu-și amintească?

Cine era femeia aceasta?

Inima lui Edward începu să bată cu putere. Ce naiba i se întâmpla?

– Tocmai a scos un sunet? întrebă bărbatul.

– Nu... Nu cred.

Apoi ea se mișcă repede. Îl atinse ră mâini pe obraz, apoi pe piept, și deși îngrijorarea ei era evidentă, femeia avea ceva liniștitor în mișcări, ceva ce pur și simplu părea corect.

– Edward? întrebă ea, luându-i mâna. O mângâie de câteva ori, degetele ei atingându-i ușor pielea. Mă auzi?

Ar trebui să răspundă. Era îngrijorată. Ce fel de gentleman era el dacă nu încerca să aline suferința unei doamne?

– Mă tem că l-am pierdut, spuse bărbatul, cu mult mai puțină delicatețe decât consideră Edward adecvat.

– Încă respiră, spuse femeia cu voce tăioasă.

Bărbatul nu răspunse, dar probabil că avea o expresie ce îi trăda mila, pentru că ea repetă, de data aceasta mai tare:

– Încă respiră.

– Doamnă Rokesby...

Edward simți cum îl strânge puternic de mână. Apoi își puse și cealaltă mână deasupra, degetele odihnindu-i-se ușor pe încheieturile lui. Era cea mai mică formă de îmbrățișare, dar Edward o simți până în străfundul sufletului său.

– Încă respiră, colonele, spuse ea cu hotărâre. Și, cât timp face asta, voi fi aici. Poate că nu îl pot ajuta pe Thomas, dar...

Thomas. Thomas Harcourt. *Asta* era legătura. Ea era probabil sora lui. Cecilia. O cunoștea bine.

Sau nu. Nu se întâlnește, de fapt, cu ea, dar *simțea* că o cunoștea. Îi scria fratelui ei cu o sânguință care nu avea pereche în regiment. Thomas primea de două ori mai multe scrisori decât Edward, și Edward avea patru frați, spre deosebire de Thomas, care avea doar o soră.

Cecilia Harcourt. Ce naiba făcea în America de Nord? Ar fi trebuit să fie în Derbyshire, în orașelul acela din care Thomas abia așteptase să plece. Cel cu izvoarele fierbinți. Matlock. Nu, Matlock Bath.

Edward nu fusese niciodată acolo, dar se gândi că suna încântător. Nu în felul în care îl descriesese Thomas, bineînțeles; îi plăcea vacarmul vieții de la oraș și abia aștepta să prindă ocazia

să plece din sat. Dar Cecilia era diferită. În scrisorile ei, micul oraș din Derbyshire prindea viață, și Edward aproape simțea că i-ar fi putut recunoaște pe vecinii ei dacă s-ar fi dus vreodată în vizită.

Era isteată. Doamne, cât de isteată era! Thomas obișnuia să rădă atât de mult la scrisorile ei, pe care Edward îl convingea în cele din urmă să le citească cu voce tare.

Apoi, într-o zi, când Thomas îi scria înapoi, Edward îl întrerupsesese de atât de multe ori, încât, în cele din urmă, Thomas se ridicase de pe scaun și îi întinsese pana.

– Scrie-i tu, spusesese el.

Și așa făcuse.

Nu de capul lui, bineînțeles. Edward nu ar fi putut niciodată să îi scrie direct. Ar fi fost comportamentul cel mai lipsit de cuviință, și nu voia să o insulte astfel. Dar mâzgălise câteva rânduri la finalul scrisorii lui Thomas, și, de fiecare dată când răspundea, ea îi scria și lui câteva rânduri.

Thomas avea un portret în miniatură al ei, și, deși spusesese că fusese făcut în urmă cu câțiva ani, Edward se surprinsese uitându-se la el, studiind micul portret al tinerei, întrebându-se dacă chiar avea părul de un blond atât de deosebit sau dacă chiar zâmbea în felul acela, cu buzele lipite, într-un fel misterios.

Cumva, se gândea că nu. Nu îi părea a fi o femeie cu secrete. Zâmbetul i-ar fi luminos și liber. Edward chiar se gândi că i-ar plăcea să o cunoască odată ce războiul acesta uitat de Dumnezeu avea să se sfârșească. Cu toate astea, nu îi spusesese nimic lui Thomas.

Ar fi fost bizar.

Acum, Cecilia era aici. În colonii. Și asta nu avea deloc sens, dar, în definitiv, ce avea sens? Edward se rănise la cap, și se părea că Thomas dispăruse, și...

Edward se gândi bine.

... Și se părea că el se căsătorise cu Cecilia Harcourt.

Deschise ochii și încercă să se uite cu atenție la femeia cu ochi verzi care îl privea.

– Cecilia?

Cecilia avusese trei zile în care să își imagineze ce avea să spună Edward Rokesby când avea să se trezească, în cele din urmă. Se gândise la câteva posibilități, dintre care cea mai probabilă era: „Cine naiba ești?”

Nu ar fi fost o întrebare prostească.

Pentru că, indiferent ce credea colonelul Stubbs – indiferent ce credea toată lumea de la spitalul acesta militar, dotat foarte precar –, numele ei nu era Cecilia Rokesby, ci Cecilia Harcourt, și cu siguranță nu era căsătorită cu bărbatul frumos, brunet, care stătea întins pe patul de lângă ea.

Cât privește cum s-a produs neînțelegerea...

Poate avusese ceva de-a face cu faptul că ea declarase că era soția lui în fața comandantului său, a doi soldați și a unui funcționar.

La momentul acela, păruse o idee bună.

Nu venise cu inima ușoară la New York. Era perfect conștientă de pericolele călătoriei prin coloniile sfâșiate de război, fără a mai pune la socoteală traversarea temperamentalului Atlantic de Nord. Dar tatăl ei murise, și apoi primise o scrisoare prin care era anunțată că Thomas fusese rănit, iar vărul ei sărac venise să dea târcoale proprietății Marswell...

Nu putea rămâne în Derbyshire.

Și totuși, nu avea unde să se ducă.

Astfel, luând probabil singura hotărâre pripită din viața ei, își împachetase lucrurile, ascunsese argintăria în grădina din spate și rezervase o călătorie de la Liverpool la New York. Cu toate acestea, când ajunsese, nu îl putuse găsi nicăieri pe Thomas.

Îi găsisse regimentul, dar nimeni nu avea răspunsuri pentru ea, și, când insistase cu întrebările, fusese respinsă de către ofițerii militari precum o muscă enervantă. Fusese ignorată, luată în derâdere și probabil și mințită. Își folosise aproape toate resursele, trăia cu o singură masă pe zi și locuia într-o cameră de pensiune alături de o femeie care se prea poate să fi fost prostituată.

(Era o certitudine că avea relații; singura întrebare era dacă era plătită pentru ele. Și, Cecilia trebuia să spună, spera că era

plătită, pentru că, indiferent ce făcea femeia aceea, părea foarte mult de muncă.)

Dar apoi, după aproape o săptămână în care nu ajunsese la nici un rezultat, Cecilia auzise un soldat spunându-i altuia că un bărbat fusese adus la spital cu câteva zile în urmă. Avea o lovitură la cap și era inconștient. Se numea Rokesby.

Edward Rokesby. El trebuia să fie.

Cecilia nu îl văzuse niciodată, dar era cel mai apropiat prieten al fratelui ei, și simțea că îl cunoștea. Știa, de exemplu, că era din Kent, că era cel de-al doilea fiu al contelui de Manston și că avea un frate mai mic în marină și un altul la Eton. Sora lui era căsătorită, dar nu avea copii, și ceea ce îi lipsea cel mai mult de acasă era desertul cu acrișe.

Pe fratele lui mai mare îl chema George, și fusese surprinsă când Edward recunoscuse că nu îl invidia pentru poziția de moștenitor. Cu un titlu de conte venea și o înspăimântătoare lipsă de libertate, îi scrisese odată, și el știa că locul lui era în armată, luptând pentru rege și pentru țară.

Cecilia se gândi că cineva din afară ar putea fi șocat de gradul de intimitate din corespondența lor, dar descoperise că războiul transformă bărbații în filosofi. Și poate acesta era motivul pentru care Edward Rokesby începuse să adauge mici note la finalul scrisorilor lui Thomas către ea. Era ceva reconfortant în a-și împărtăși gândurile cu un străin. Era mai ușor să fii curajos cu cineva cu care nu te-ai fi întâlnit la masă sau într-o cameră de zi.

Sau cel puțin asta era ipoteza Ceciliei. Poate că el scria aceleași lucruri și familiei lui și prietenilor din Kent. Auzise de la fratele ei că era „practic logodit” cu vecina sa. Cu siguranță îi scria și ei.

Și nu era ca și cum Edward îi scria *cu adevărat* Ceciliei. Începuse cu frânturi de la Thomas: „Edward spune așa și pe dincolo” sau „Sunt obligat de căpitanul Rokesby să...”

Primele dați, fusese foarte amuzant, și Cecilia, blocată la Marswell cu munți de facturi și un tată dezinteresat, se bucurase de zâmbetul neașteptat pe care cuvintele lui i-l aduseseră pe față. Așa că îi răspunsese, adăugând mici părți proprii scrisori: „Te rog, spune-i

căpitanului Rokesby...“ și mai târziu: „Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc la cât s-ar bucura căpitanul Rokesby...”

Apoi, într-o zi, văzuse că ultima scrisoare de la fratele ei includea un paragraf scris de o altă mână. Era un salut scurt, conținând un pic mai mult decât o descriere a unor flori de câmp, dar era de la Edward. O semnase: „Cu devotament, căpitan Edward Rokesby”.

Cu devotament.

Cu devotament.

Un zâmbet prostesc îi apăruse pe față, și apoi se simțise cea mai mare prostuță. Visa cu ochii deschiși la un bărbat pe care nu îl întâlnește niciodată.

Un bărbat pe care probabil nu avea să îl întâlnească niciodată.

Dar nu se putea abține. Nu conta că soarele verii strălucea peste lacuri – cu fratele ei plecat, viața în Derbyshire părea mereu gri. Zilele treceau una peste alta, aproape la fel. Avea grijă de casă, verifica finanțele și se îngrijea de tatăl ei, nu că acesta ar fi observat vreodată. Mai era întâlnirea locală ocazională, dar mai bine de jumătate dintre bărbații de vârsta ei achiziționaseră brevete și plecaseră sau se înrolaseră în armată, și pe ringul de dans erau mereu de două ori mai multe doamne decât domni.

Așa că, atunci când fiul unui conte îi scria despre flori de câmp...

Inima îi tresălta un pic.

Sincer, era lucrul cel mai apropiat de flirt în ani.

Dar, când se hotărâse să plece la New York, fusese fratele ei, nu Edward Rokesby, cel la care se gândise. Când poștașul venise cu vești de la ofițerul lui Thomas...

Fusese cea mai urâtă zi din viața ei.

Scrisoarea era adresată tatălui ei, bineînțeles. Cecilia îi mulțumise poștașului și se asigurase că primea ceva de mâncare, fără a menționa nici măcar o dată că Walter Harcourt murise în mod neașteptat în urmă cu trei zile. Luase plicul în camera ei, închisese și încuiase ușa, apoi se uitase la plic timp de un minut lung înainte de a găsi curajul de a-și strecura degetul pe sub sigiliul de ceară.

Primul sentiment fusese de ușurare. Era convinsă că urma să afle că Thomas murise și că nu mai rămăsese nimeni pe lume pe care

să-l iubească cu adevărat. O rană părea aproape o binecuvântare în acel moment.

Dar apoi sosise vărul Horace.

Cecilia nu fusese surprinsă că venise la înmormântarea tatălui ei. Era ceea ce se făcea, până la urmă, chiar dacă relațiile nu erau cele mai apropiate. Dar apoi Horace rămăsese. Și, pentru numele lui Dumnezeu, era enervant. Nu vorbea atât de mult cât ținea predici, și Cecilia nu putea face doi pași fără ca el să i se strecoare pe urme și să-și exprime profunda îngrijorare cu privire la binele ei.

Mai rău, tot făcea comentarii despre Thomas și despre cât de periculos era în colonii pentru un soldat.

Toți aveau să fie ușurați când avea să revină ca moștenitor de drept al proprietății Marswell.

Mesajul nespus fiind, bineînțeles, că, dacă nu se întorcea, Horace avea să moștenească totul.

Al naibii prostesc drept de moștenire. Cecilia știa că trebuia să-și onoreze strămoșii, dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă s-ar fi putut întoarce în timp să-l găsească pe stră-stră-străbunicul ei, i-ar fi sucit gâtul. Cumpăraseră terenul și construiseră casa, și, în iluziile lui de grandoare dinastică, impusese un drept de moștenire strict. Marswell se moștenește din tată în fiu, și, dacă nu existau fii, ar fi fost suficient orice văr de sex masculin. Nu conta că Cecilia trăise aici întreaga ei viață, că știa fiecare locșor și că servitorii aveau încredere în ea și o respectau. Dacă Thomas murea, vărul Horace venea din Lancashire și lua totul.

Cecilia încercase să nu-i spună despre rănirea lui Thomas, dar vești precum aceasta erau imposibil de ascuns. Un vecin binevoitor probabil zisese ceva, pentru că Horace nici măcar nu așteptase o zi întreagă după înmormântare înainte de a spune că, în calitate de rudă de sex masculin cea mai apropiată a Ceciliei, trebuia să preia responsabilitatea pentru bunăstarea ei.

Mai precis, zisese el, era necesar ca ei doi să se căsătorească.

Nu, se gândise Cecilia șocată. Nu, chiar nu era necesar.

– Trebuie să accepți realitatea, spusese el, făcând un pas mai aproape de ea. Ești singură. Nu poți rămâne pe veșnicie la Marswell fără o însoțitoare.

- Mă voi duce la mătușa mea, spusese ea.
- Sophie? răspunsese el dezaprobator. Abia dacă poate face față.
- Cealaltă mătușă a mea. Dorcas.
- Nu cunosc nici o mătușă Dorcas, zise el, cu ochii mijiiți.
- Nu ai cum, răspunse Cecilia. Este mătușa mamei mele.
- Și unde locuiește?

Având în vedere că era o născocire a imaginației Ceciliei, nu locuia nicăieri, dar mama mamei ei fusese din Scoția, așa că Cecilia zisese că locuia la Edinburgh.

– Ai pleca din casa ta?

Dacă însemna evitarea căsătoriei cu Horace, da.

– Te voi face să-ți vii în fire, urlase Horace, apoi, înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea de gând să facă, o sărutase.

Cecilia trăsese aer în piept după ce el îi dăduse drumul și apoi îl plesnise peste față.

Horace o plesnise la rândul său, și, o săptămână mai târziu, Cecilia plecaseră spre New York.

Călătoria durase cinci săptămâni – timp suficient pentru ca tânăra să-și pună la îndoială decizia. Dar chiar nu știa ce altceva ar fi putut face. Nu pricepea de ce Horace era atât de hotărât să se însoare cu ea, când oricum avea o șansă bună să moștenească Marswell. Putea doar să speculeze că avea probleme financiare și avea nevoie de un loc unde să stea. Dacă se căsătorea cu Cecilia, se putea muta imediat și putea spera că Thomas nu avea să se mai întoarcă acasă.

Cecilia știa că alegerea rațională era căsătoria cu vărul ei. Dacă Thomas chiar murea, putea rămâne în mult îndrăgita ei casă părintească. O putea da mai departe copiilor săi.

Dar, Dumnezeule, acei copii ar fi și copiii lui Horace, și gândul de a se culca cu acel bărbat... Nu, gândul de a trăi cu acel bărbat...

Așa că nu o putuse face. Marswell nu merita.

Cu toate acestea, situația ei era delicată. Horace nu o putea obliga să accepte să se căsătorească, dar îi putea face viața foarte

inconfortabilă, și avea dreptate în legătură cu un lucru – nu putea rămâne veșnic la Marswell de una singură. Avea vârsta de căsătorie – abia făcuse 22 de ani –, iar prietenii și vecinii ei i-ar fi permis un pic de libertate având în vedere circumstanțele, dar o tânără singură era o invitație pentru bârfe. Dacă Ceciliei îi păsa vreun pic de reputația ei, trebuia să plece.

Ironia situației era îndeajuns să o facă să vrea să țipe. Își păstra bunul renume traversând un ocean. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că nimeni din Derbyshire nu știa despre asta.

Dar Thomas era fratele ei mai mare, protectorul ei, cel mai bun prieten al ei. Pentru el, ar fi făcut o călătorie despre care chiar și ea știa că era necugetată, posibil inutilă. Oamenii mureau din cauza infecțiilor mult mai des decât o făceau din cauza rănilor de pe câmpul de luptă. Știa că era posibil ca fratele ei să nu mai trăiască până în momentul în care ea ajungea la New York.

Nu se așteptase să dispară *efectiv*.

În vâltoarea aceasta de frustrare și neputință auzise că Edward fusese rănit. Mănată de o nevoie arzătoare de a ajuta pe cineva, se dusese la spital. Dacă nu putea avea grijă de fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu, urma să aibă grijă de cel mai bun prieten al fratelui ei. Călătoria aceasta la New York nu avea să fie degeaba.

Se dovedise că spitalul era o biserică ce fusese cucerită de către armata britanică, ceea ce era destul de ciudat, dar, când ceruse să îl vadă pe Edward, i se spusese verde în față că nu era binevenită. Căpitanul Rokesby era un ofițer, o informase o santinelă cu nas ascuțit. Era fiul unui conte, și mult prea important pentru vizitației comuni.

Cecilia încă încerca să își dea seama ce naiba voia să spună cu asta când acesta se uitase în jos și îi zisese că singurele persoane care aveau voie să îl vadă pe căpitanul Rokesby erau membrii armatei și familia.

– Sunt soția lui! izbucnise în acel moment Cecilia.

Din momentul în care spusese asta, nu mai avea cum să dea înapoi.